Ч. 66 Второкъ 23 марта (4 цвѣтня) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмінистрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Практична гадка.

Въ послѣднôмъ числѣ вказали мы на велику вагу краєвои выставы для Русинôвъ и потребы взяти въ нѣй участь а заразомъ и зазначили, що дехто зъ Русинôвъ думає таки на серіо о выставѣ та не гадає вôдъ неи вôдтягати ся, якъ того забагає ся тымъ, що радї бы на кождôмъ кроцѣ спинити народный рухъ рускій, що радї бы, щобы про Русинôвъ и слѣдъ пропавъ и духъ загинувъ. Що вже самї заходы около уладженя выставы краєвои розбуджують мѣжъ Русинами всѣлякї практичнї гадки, маємо хоць бы маленькій доказъ въ „Вôдозвѣ до Русинокъ", яку помѣстила въ послѣднôмъ числѣ „Дѣла" панѣ Л. а о котрôй то вôдозвѣ хочемо тутъ дещо поговорити.

Неразъ и не два вказували мы вже на то, що Русины дуже мало, ба, майже такъ якъ бы и зовсѣмъ не кидали ся на поле економічне; майже нѣхто зъ насъ не бере ся до якихсь, не кажемо вже великихъ предприємствъ, але хоць бы до такихъ малыхъ, що обчисленї на щоденнї потребы житя. Тыхъ кôлькасотъ крамниць, що повстали у насъ въ послѣднихъ часахъ, то нѣбы капля воды въ мори, та ще й тї крамницѣ повстали въ певнôй мѣрѣ бôльше заходами поодинокихъ людей. На иншôмъ поли не слѣдно нѣякого руху, а тôлько було бы до роботы! Не диво тому, що нашъ народъ пôдупавшій такъ дуже матеріяльно не може пôддвигнути ся. Нашъ селянинъ видить своє спасеніє ще лишь въ тôй нещаснôй землици, котру такъ вже дуже роздробивъ и выссавъ а интеліґенція — ну, интеліґенція щаслива, коли може жити вôдъ першого до першого, думає що то найбôльше щастє, що нема вже нѣчого понадъ то, якъ дôставати яку хочьбы дуже нуждену пенсію; всежь таки — кажуть — єсть на що довги робити и не потребує чоловѣкъ нинѣ журити ся та крутити своєю головою, якъ то завтрѣшный день перебути. Але вже найнещасливѣйшї зъ интеліґенціѣ нашои тї женщины, котрымъ не судило ся знайти въ житю яке спокôйнє и безпечне пристановище або котрыхъ доля зовсѣмъ несподѣвано поставила въ дуже невôдраднї обставины. Для такихъ женщинъ буває ще найбôльшимъ щастємъ знайти собѣ роботу и зарôбокъ. Выробити таку можнôсть хоць бы лишь для тыхъ женщинъ, можна справедливо назвати практичною гадкою, а таку гадку кинула панѣ Л. въ слѣдуючôй вôдозвѣ.

„Кождый нарôдъ — каже п. Л. — старається осягнути самостôйнôсть, а тôлько той може бути самостôйнымъ, котрый розпоряджає якъ найбôльшими средствами матеріяльными. Абыжь то осягнути, старають ся люде всякї предприємства, якї тôлько найменшу користь приносять, забрати въ свои руки.

Мы Русины не выкористали ще тыхъ предприємствъ — одно: черезъ бракъ фаховыхъ людей, а друге: черезъ нашу байдужнôсть. Крайна вже пора — пробудитись намъ и старати ся взяти въ свои руки якъ найбôльше предприємствъ, котрї хосенъ приносять и незалежнôсть выроблюють.

А що громада великій чоловѣкъ — якъ каже пословиця, — то показують въ практицѣ нашї институціи: Торговля, друкарня товариства имени Шевченка, „Днѣстеръ" и т. д.

Отже кидаю гадку, абы спôльными силами отворити у Львовѣ руску робôтню суконь жѣночихъ и бѣлого платя на взôръ польского товариства „Praca kobiet" котре вôдъ кôльканадцять лѣтъ истнує и своѣй цѣли вôдповѣдає.

Чижь насъ такъ мало, щобы мы не могли отворити такои робôтнѣ — дати нагоду заможнѣйшимъ дѣвчатамъ учитись а бѣднѣйшимъ дѣвчатамъ заробити — межи своими?

Кромѣ того для нашихъ пань на провинціи була бы та користь, що могли бы дôставати гарнї уборы, а не потребували бы, — якъ то теперь є ще звычай на провинціи — своеи моды глядати у жидôвскихъ кравцѣвъ...

А таке товариство богато капиталу не потребує. Зъ 1000 зр. можна розпочати, а я зъ своеи практики знаю, що єли тôлько тї будуть давати роботу, що вложили свôй капиталъ, то предприємство дуже добре выплатить ся. А кôлькожь то весѣль буває у насъ, при котрыхъ користає хиба може сотна Русинка кравчиха!...

Тожь подаю мою гадку загалови и упрашаю Русинокъ якъ и Русинôвъ глянути на сю мою гадку зъ рельнои стороны и въ дѣло єѣ перевести. Отъ на выставу въ 1894 роцѣ зъѣздитись будуть люде и пытати о нашъ промыслъ... а чимъ такимъ богато мы маємо выказатись?...

Може бы за сю справу взявъ ся „Клюбъ

---

29)

КУМА ЖУРБА.

ПОВѢСТЬ

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

XII.

Старый Майгеферъ чувъ ся теперь дуже щасливымъ. Приреченє богатого Дуґляса, що возьме участь въ єго пôдприємствѣ, пôднесло наразъ єго шансы до незвычайнои высоты. Люде, що доси не слухали єго, стали теперь лакомо слухати єго слôвъ, а въ господахъ, де доси витали єго усмѣхомъ и немовь кпинами, а по части и милосердємъ, почали теперь уважати єго великимъ чоловѣкомъ.

— Половину свого маєтку думає въ то вложити—балакавъ зôбранымъ довкола него;—мы вже зробили умову зъ фабрикою Борзіґа въ Берлинѣ, котра намъ хоче прислати всѣ потрѣбнї машины, зъ Ольденбурґа записали мы собѣ технічного директора, а що дня приходять замовленя и запыты до насъ, по чому будемо продавати міліонъ цеголъ торфу.

Наслѣдкомъ того було, що стали напирати на него, щобы зачавъ уже разъ емісію акцій. А коли напирали на него и просили, щобы заховавъ по тôлько а тôлько акцій для кождого, тогды простувавъ ся вôнъ гордо и говоривъ, що имовѣрно лишуть ся они въ певныхъ и сильныхъ рукахъ.

Дома обдумувавъ вôнъ, якї бы вôдзнаки дати на листовый папѣръ будучои фірмы, а у всѣхъ єго кишеняхъ бренькали позыченї грошѣ.

Чотири тыжнѣ минули вôдъ тои ночи вôдъ Ивана Купала, коли наразъ зъ Гелененталю прийшли два запрошеня, одно для молодого пана Майгефера, друге для паннôвъ.

„На огородову забаву" — було на нихъ написано.

— Ага! вже старають ся о нашу ласку,— крикнувъ старый — почули щурѣ солонину!...

Павло пôшовъ зô своимъ запрошенємъ, написанымъ рукою Гальшки, поза стôгъ сѣна и на самотѣ студіювавъ буквы що наймеише зъ годину.

Потôмъ пôшовъ до своеѣ комнаты на подѣ дому и ставъ собѣ передъ зеркаломъ. Побачивъ, що борода значно єму выросла, а зъ боковъ лише декуды не росла такъ, якъ бы треба.

— Якось то буде! — сказавъ собѣ въ приступѣ чванливости, але якъ побачивъ у зеркалѣ своє усмѣхнене лице, здивувавъ ся дуже, що на нѣмъ було стôлько глубокихъ сумныхъ морщинъ.

— Нѣчо не шкодить, тї морщины роблять лице бôльше зацѣкавлюючимъ — потѣшавъ вôнъ себе.

Вôдъ тои хвилѣ думавъ тôлько о тôмъ, що вôнъ буде робити на тôй забавѣ. Передъ зеркаломъ навчивъ ся поправно кланяти ся, оглядавъ що рана свою найлучшу одежу и пробувавъ позатирати на нѣй всѣлякї слѣды знѣвеченя.

То запрошенє выкликало въ єго души формальну революцію. Було для него вѣсткою єъ обѣцяноѣ краины, котру якъ колись Мойсей бачивъ доси лише здалека. А чей не дармо має ся двайцять лѣтъ.

Вкôнци прийшовъ день заповѣдженои забавы.

Сестры повбирались у муслінові суконки а до волося приняли темнї рожѣ. Безнастанно прибѣгали до зеркала и одна другои пытала: „А що, чи гарна я?" Та хоць на то пытанє собѣ вôдповѣдали собѣ радо, що гарнї, то они ледви прочували тôлько, якъ справдѣ були дуже гарнї. Мати сидѣла въ кутику, приглядала ся имъ и вдоволена усмѣхалась.

Павло бѣгавъ туды и сюды, зажуреный, та дивувавъ ся въ души, що така мила пригода може будити у чоловѣцѣ стôлько страху и непевности. Въ послѣднихъ годинахъ упорядкувавъ собѣ въ головѣ прерôжнї теманы до розмовы, щобы не увôйти зовсѣмъ неприготовленымъ у товариство. Побачать, що й вôнъ умѣє складно вести зъ дамами розмову.

Вôдкрытый кабріолетъ, останокъ минувшои величности, повѣзъ сестры на забаву. Вертати мали пѣшки...

Коли заѣзджали, побачивъ Павло крôзь штахеты городу миготячї середъ гущавины яснї суконки и почувъ смѣхи численныхъ

„Руснокъ“ и воззавъ другй вôдповѣднй до того товариства?...

Єсть то дуже здорова и практична гадка, котру кинула въ свѣтъ панѣ Л., и варта, що бы нашй круги особливо жѣночй близше нею заинтересовали ся. По нашôй думцѣ не треба бы навѣть довго зволѣкати, а брати ся чимъ скорше до дѣла и зорґанізувати таку робôтню. И мы тои гадки, що того рода предприємство не вымагало бы великого капиталу закладового, а все таки могло бы добре оплачувати ся и давати способъ до житя многимъ одиницямъ, котрй нинѣ не знають и не мають куды повернути ся. Мы позволимо собѣ порушити тутъ ще одну гадку. Звѣстно, въ такôмъ мѣстѣ якъ Львôвъ єсть дуже богато такихъ дѣвчатъ и жѣнокъ зъ низшихъ клясъ, котрй не держать ся такъ дуже моды, а все таки дають роботу до кравчинь де по закуткахъ, котрй ледви що умѣють яко-тако материю скроити та счѣпити нитками а все таки кажуть собѣ добре за то партацтво платити. Отже по нашôй думцѣ було бы добре, колибъ така робôтня жѣноча була, що такъ скажемо, подѣлена на два вôддѣлы, взглядно працювала въ двохъ напрямахъ: для высшихъ и низшихъ клясъ. Мôгъ бы зъ того выйти двоякій хосенъ: и робôтня мала бы бôльшй доходы и кругъ єѣ дѣланя сягнувъ бы въ тй верствы, котрыхъ нинѣ найбôльше выкористують а котрымъ треба якъ найбôльшои помочи и опѣки.

Справы краєвй.

(Замкнене рахункôвъ краєвого фонда за рôкъ 1891).

Замкнене рахункôвъ краєвыхъ фондôвъ за 1891 рôкъ, котре краєвый выдѣлъ предложить соймови на теперѣшнôй сесіи, представляє ся такъ:

Розходы, ухваленй буджетомъ выносили 5.096.648 зр., а фактично выдано суму 5,179.895 зр. Отже выдано понадъ буджетъ бôльше о 83.247 зр.

Доходы, рѣшенй буджетомъ, выносили 5,077.103 зр.; дѣйстный результатъ выказує 5.517.381 зр., отже они були высшй о 340.278 зр. а. в.

Въ порôвнаню розходôвъ зъ доходами показує ся сума загального результату о 257.031 зр. кориснѣйшою, нѣжь рѣшена буджетомъ. Узглядивши, що краєвый выдѣлъ не затягнувъ на будову горальнѣ въ Дублянахъ ипотечнои позички, до чого мавъ повномочіє вôдъ сойму, то высше наведена сума покаже ся ще кориснѣйшою, бо представить суму 281.531 зр.

Той кориснѣйшій результатъ повставъ въ наслѣдокъ рôзницѣ мѣжь дѣйстными доходами а сумами, рѣшеными буджетомъ. Бôльшй рôзницѣ являють ся именно въ слѣдуючихъ рубрикахъ розходôвъ: На кошты репрезентаціи краю выдано по причинѣ коротшого речинця соймовои сесіи о 10.083 зр. менше. На кошты адміністраціи выдано бôльше о 32.201 зр. Розхôдъ той поставъ по причинѣ збôльшеныхъ дороговыхъ розходôвъ для урядникôвъ, въ наслѣдокъ скрѣпленого, на жадане сойму, догляду надъ господаркою громадъ, въ наслѣдокъ бôльшои контролѣ надъ заведенями и школами, находячими ся въ адміністраціи краєвого выдѣлу, дальше въ наслѣдокъ удѣленыхъ зворотныхъ завдаткôвъ на платнѣ урядникôвъ, а наконецъ по причинѣ переступленя прелімінованыхъ розходôвъ на платнѣ урядникôвъ и діюрністôвъ въ наслѣдокъ збôльшеня урядового дѣланя. Крôмъ того на кошты лѣченя бѣдныхъ хорыхъ выдано бôльше о 81.249 зр. На кошты щѣпленя вôспы выдано бôльше о 4.790 зр. Розходы на цѣли просвѣты и образованя вынесли менше о 71.980 зр., головно зъ причины меншого о 70.638 зр. недобору краєвого шкôльного фонда. На дотаціи для краєвыхъ заведень выдано бôльше о 12.586 зр. На воднй будôвлѣ и мелиораціи выдано бôльше о 7.858 зр. На цѣли рôльництва и гôрництва выдано бôльше о 39.897 зр.

Въ доходахъ становлять найповажнѣйшу рубрику додатки до податкôвъ, котрй принесли о 203.455 зр. бôльше вôдъ прелімінованои сумы. Въ наслѣдокъ бôльшого вплыву податковыхъ залеглостій зъ минувшихъ лѣтъ, збôльшила ся выдатнôсть одного крайцаря краєвого додатку, бо выносила фактично 109.651 зр., коли мѣжь у тимъ въ буджетѣ була означена лише въ высотѣ 104.000 зр. Крôмъ того прибувъ дохôдъ зъ краєвыхъ консумційныхъ оплатъ въ сумѣ 160.892 зр. за періодъ часу вôдъ липця до кôнця 1891 р.

Замкнене рахункôвъ за 1891 р. выказує надто слѣдуючій станъ фондôвъ краєвои касы: въ готôвцѣ 142.512 зр. 41½ кр.; въ активныхъ належитостяхъ у краєвого фонду титуломъ удѣленыхъ єму позичокъ въ 299.017 зр. 68 кр.; на помѣщенє на 3% въ бѣжучôмъ рахунку 482.663 зр. 51½ кр. — проте разомъ становило заосмотрене краєвои касы суму въ высотѣ 924.193 зр. 61 кр.

Переглядъ політичный.

Є. Вел. Цѣсарь покликавъ бувшого президента Палаты посолôвъ, тайного радника дра Смолька и ґр. Кароля Кіньского на дожизненныхъ членôвъ Палаты панôвъ.

Найдостойнѣйшій Архікн. Альбрехтъ буде обходивъ завтра т. є. 4 цвѣтня трицятй роковины именованя єго маршалкомъ польнымъ.

Криза міністерска въ Парижи доси ще не залагоджена. Кажуть, що дотеперѣшнй міністры дали собѣ слово, не вступлять до нового кабінету. Карно повѣривъ місію утвореня нового кабінету Мелінови.

Зъ Берлина доносять, що пос. Альвардъ выголосивъ въ Швенгаґенъ велику бесѣду, въ котрôй доказувавъ, що вôдъ 1870 р. було въ Нѣмеччинѣ побôчне правительство жидôвске, котре складало ся зъ банкірôвъ Бляйхредера, Ганземана, Ротшильда и португальского жида Мікеля, теперѣшного міністра фінансôвъ, котрый называє ся властиво Міґуель.

Зъ Риму доносять, що Є. Свят. Папа Левъ XIII. принимавъ дня 26 марта на авдієнціи родину кн. Чарторискихъ. Папа сказавъ мѣжь иншими: Нехай Поляки знають, що я не пропустивъ нѣколи анѣ однои нагоды щобы ихъ боронити, анѣ не пропущу. Але то повиннй знати и розумѣти, що одержати и зробити не можу майже нѣчого, бо знають прецѣ найлѣпше трудности, зъ якими мушу бороти ся.

Новинки.

Львôвъ дня 3 цвѣтня.

— **Именованя.** II. Намѣстникъ именувавъ концепіста ґр. Стан. Мицельского комісаремъ повѣтовымъ, а

дѣвчатъ. Ще перше чувъ ся вôнъ самъ не свôй, а теперь той настрôй ще погôршавъ.

На верандѣ повитавъ ихъ панъ Дуґлясъ сердечнымъ смѣхомъ. Погладивъ гарнй личка дѣвчатъ, а єго поклепавъ по плечи.

— Ну, молодый чуро, нинѣ треба намъ заслужити собѣ лицарски остроги.

Павло обертавъ шапку въ руцѣ и засмѣявъ ся голосно та якось придуркувато; за той смѣхъ гнѣвавъ ся потôмъ самъ на себе.

— А теперь ходѣмъ до пань! — сказавъ панъ Дуґлясъ и взявъ сестры попôдъ руки. Павло мусѣвъ ити за ними.

Смѣхи зближали ся щоразъ бôльше... було також чути веселй мужескй голосы... єму здавало ся, що на смерть иде. А потôмъ якась мрака закрыла єму очи... не выразно побачивъ передъ собою незмѣрне число зовсѣмъ незнаныхъ єму лиць, котрй дивились на него, якъ зпоза хмары. Єму прийшли на думку приготовленй тематы, але жадного зъ нихъ въ той хвили не можна було ужити.

Вкôнци побачивъ лице Гальшки, выплываюче изъ-за тои мраки. Мала якусь брошку зъ синихъ камѣнцѣвъ и усмѣхала ся до него приязно. Мимо того усмѣху не здавала ся єму нѣколи такою чужою, якъ тои хвилѣ.

— Панъ Павло Майгеферъ, мôй приятель зъ дитячихъ лѣтъ — вымовила, беручи єго за руку и опроваджуючи довкола. Вôнъ кланявъ ся на всѣ стороны и чувъ якось невыразно, що мусить здавати ся смѣшнымъ.

— А! тожь се мôй архивзôръ! — обôзвавъ ся веселый голосъ свояка, а всѣ панны завторували смѣхомъ.

Наразъ показали єму мѣсце и подали філіжанку кавы.

— Мама поклала ся троха — шепнула єму Гальшка — нинѣ знову єй троха гôрше.

— А! — вôдповѣвъ вôнъ и притôмъ усмѣхнувъ ся недоладно.

Своякъ Лесько зôбравъ довкола себе кружокъ дамъ и оповѣдавъ имъ анекдотки про одного молодого референдаря судового, котрый такъ любивъ солодощѣ, що побачивши пачку цукоркôвъ, котрои не мôгъ дôстати, перекинувъ ся въ голову цукру, мовъ Лотова жѣнка въ стовпъ соли. Панны смѣяли ся безъ памяти.

— Ой, чому ты не вмѣешь оповѣдати такихъ историй! — подумавъ собѣ Павло, а що єму не приходило нѣчого лучшого до головы, то почавъ заѣдати одно тѣсточко по другôмъ.

— Сестеръ обступило сейчасъ кôлькохъ чужихъ панôвъ; очи ихъ блестѣли вызываючо а зручнй, дотепнй вôдповѣди такъ и сыпались зъ ихъ устъ.

Сестры здавали ся єму въ тôй хвили истотами незмѣрно высшими вôдъ него.

— Теперь, забавимо ся въ гру дуже гарну, знаєте панѣ — говоривъ Лесько, закладаючи ногу на ногу и розпираючись недбало у фотели. Та гра называє ся „роздаванємъ кошѣвъ“. Панѣ проходжують ся поодиноко, а паны також. Мужчина стрѣтивши панну, пытає ся єѣ: *Est-ce que vous m'aimez?**) — а дама вôдповѣдає єму: *Je vous adore***) — и тодѣ бере єго собѣ за мужа на часъ гры, або мовчки дає єму коша. Хто збере найбôльше число кошѣвъ, дôстане велику „шляфмицу“, котру мусить носити цѣлый вечеръ.

Панны признали, що то дуже весела забава и всѣ встали, щобы єѣ зачати. И Павло пôднявъ ся також, хочь якъ бы бувъ мôгъ, то радше бувъ бы оставъ ся де въ якôмъ темнôмъ кутику.

— Що то значить та чужоземська мова? — пытавъ ся вôнъ самъ себе; радъ бувъ спытати ся о то котрого пана, але соромно було єму зрадити ся зô своимъ неуцтвомъ и тымъ способомъ пошкодити сестрамъ. Гальшка вôдôйшла разомъ зъ иншими паннами, а єѣ ще найскорше мôгъ бувъ порадити ся.

Отже йшовъ сумно за другими, але якъ побачивъ здалека першу панну, зъ котрою треба було стрѣтити ся, така єго напала тревога, що чимскорше зôйшовъ зô стежки и утѣкъ въ найгустѣйшій кльомбъ корчѣвъ.

Тутъ сховавъ ся середъ гущавины листя и лабазя, усѣвъ на земли и оперши лôктѣ на колѣнахъ, радъ бувъ, що щезъ зъ очей тыхъ, що бавились.

Такъ отсе то называють люде забавою? Добре хочь, що вже разъ пôзнавъ тй ихъ забавы, але подобати ся — не подобали ся они єму зовсѣмъ. Дома на всякій случай було приємнѣйше — а потôмъ хто знає, чи тамъ дѣвки скôнчили жати то, що мали вызначене?... чи торфу невысхлого якъ треба, не поскладано єму на купу?... Стôлько роботы було дома, а вôнъ тутъ сидить и бавить ся якимись смѣшными грами, мовъ весельчакъ.... Коли-бъ не Гальшка.... та яке дѣло єму нинѣ до неи?... Якъ усмѣхала ся она до него? Такъ само

*) Любите мене?
**) Дуже люблю.

практиканта концептового Франца Балька концепістомъ Намѣстництва.

— **Выбôръ** ґр. Юрія Дунинъ-Борковского на превеса а о. Ивана Калиневича лат. священика въ Теребовлѣ на заступника превеса Рады повѣтовои въ Теребовли потвердивъ Є. Вел. Цѣсарь.

— **Въ Городенцѣ** вôдбуде ся по недѣли Томинôй вô второкъ 18 цвѣтня зборъ дяковскій, на котрый мае приѣхати делеґатъ зъ станіславôвского выдѣлу помочи дяковъ, катедральный пѣвець п. Игн. Полотнюкъ, и на котрый я запрошую всѣхъ пѣвцѣвъ церковныхъ деканатôвъ городеньского, залѣщицкого и другихъ. — *Алекс. Бачиньскій*, пѣвець въ Городенцѣ и агентъ товариства дяковского.

— **Незвычайне явище природы.** Дня 29 марта о годинѣ пôвъ до четвертои по полудни показала ся коло Ряшева гарна дуга на чистôмъ небѣ, але майже въ зенітѣ трохи вôдъ заходнои стороны. Одинъ конець дуги бувъ зверненый на полудневый всхôдъ, другій на пôвнôчный всхôдъ. Була она у всѣхъ своихъ барвахъ и незвычайно ясна, а тревала 15 мінутъ. О три чверти на четверту почала блѣднѣти, але на полудневôмъ заходѣ въ бѣлôй хмарцѣ показала ся ясна, огниста куля зъ блѣдо-рожевымъ свѣтломъ, котра по 5 мінутахъ замѣнила ся въ скôсный стовпъ дуговый, зверненый на полудне. Селяне ворожать въ сего на сухій рôкъ.

— **Людска пявка.** Якъ славно умѣють декотрі обманцѣ выкористовувати бѣдныхъ людей, говорить найновѣйшій такій фактъ. Поденный зарôбникъ у Львовѣ В. потребувавъ для дѣтей чоботъ, тожь заставивъ въ банку жѣнчиний коралѣ вартости 36 зр., за 6 зр. Небавомъ пôсля того захорувавъ, а немаючи зъ чого выжити, удавъ ся зъ заставничою карткою до склепику Вильгельма Фрідмана и позичивъ на ню 1 зр. Передъ Рôздвомъ довѣдувавъ ся у Фрідмана, коли речинець выкупна, але той збувъ єго, що ще доволѣ часу. На Новый Рокъ одержавши кôлька зр выславъ В. жѣнку, щобы выкупила коралѣ. Однакъ Фрідманъ звинявъ ся, що картки на разѣ нема, загубила ся, вôнъ мусить перше вынайти — и въ тымъ вôдправивъ жѣнку до дому. Тыждень пôзнѣйше самъ В. пôйшовъ до Фрідмана; але той старавъ ся зъ него вмовити, що картку вôдобравъ. В. не мавъ иншого выходу, якъ представити сю справу судови. Адвокатъ дръ И. взявъ си боронити пошкодованого безкористно, але В. не лише не вôдôбравъ коралѣвъ, програвъ ще два разы процесъ и заплативъ 10½ зр. судовыхъ коштôвъ. При розправѣ присягавъ жидъ и В. Потôмъ всѣмъ Фрідманъ прийшовъ разъ до жѣнки В., бо єго самого не було дома, и показавъ ѣй власні коралѣ, и сказавъ, що пôзнавъ ихъ и купивъ въ банку на ліцитаціи. На се надôйшовъ въ хату В. и сказавъ жидови вôднести коралѣ до суду, бо справа ще не покôнчена. При розправѣ Фрідманъ знову выгравъ процесъ, и зафантувавъ бѣдного зарôбника В. веде дальше процесъ. Обжалувавъ жида о кривоприсягу и о лихву, бо Фрідманъ числивъ 10 кр. тыжднево проценту вôдъ 1 зр. Небавомъ покаже ся въ судѣ, по чіѣй сторонѣ правда.

— **Брилянты ґрафинѣ Фляндріи.** Въ лютôмъ с. р. украдено ґр. Фляндріи зъ єѣ палаты въ Бруксели дуже дорогоцѣнні брилянты. За вôдкрытє виновника вызначено 100.000 франкôвъ нагороды. Теперь доносять Narodni Listy, що въ прагскôмъ урядѣ заставничôмъ заставлявъ публичный послугачь Францовъ вôдъ якогось часу рôзні дорогоцѣнности. Передъ кôлькома днями принѣсъ знову дуже гарный діядемъ брилянтовый, але зажадавъ такъ величезнои сумы, що вôдправлено єго зъ нѣчимъ. Случайно довѣдавъ ся о тôмъ одинъ зъ прагскихъ ювілерôвъ и звернувъ увагу поліціѣ. Показало ся що послугачь одержавъ дорогоцѣнности вôдъ молодого чужинця, мешкаючого въ однôмъ готели. Повѣдомлена о тôмъ фактѣ поліція брукссльска, зажадала телеґрафічно, щобы увязнити незнакомого, однако вôнъ выѣхавъ тымчасомъ до Вѣдня. Заки єго вспѣли тутъ арештувати, зникъ безъ слѣду. Въ Празѣ и у Вѣдни бувъ вôнъ записаный яко Жерменъ Ґротъ зъ Брукселѣ. Кажуть, що се одинъ зъ брюксельскихъ ювілерôвъ.

— **Горѣюча гора сѣрки.** Зъ Джірдженті (Girgenti) на Сициліи доносять, що тамъ згорѣла недавно тому величезна, мовъ гора, купа сѣрки. Явійсь властитель копальнѣ сѣрки усипавъ бувъ таки на поли межи Джірдженті а Фавара на одну купу десять тысячѣвъ сотнарôвъ сѣрки вартости 50.000 лѣръ (италіянска лѣра то само що наша нова корона або 50 кр.). Дня 23 марта сего року, коли въ тыхъ сторонахъ бувъ дуже великій выхоръ, пôдложила чиясь злобна рука огонь пôдъ ту гору сѣрки и до трохъ годинъ згорѣла вся сѣрка, бо у гасити сѣрковый огонь не було нѣякого способу. Величезна хмара сѣркового дыму (званого науковымъ способомъ безводникомъ сѣрковымъ) залягла була цѣлу околицю и на кôлька миль було єѣ видно. Спека вôдъ того огню спражила на кôлька кільометрôвъ доокола всѣ засѣвы и дерева.

— **Ще про уніформъ непереиускаючій куль.** Дове зробивъ ся голоснымъ задля свого вынайденя, а нѣмецкі ґазеты подають описы о подробицѣ того цѣкавого уніформу. Матерія Дового складає ся зъ масы сильнои, а при тôмъ дуже збитои. Сама она дуже легка, бо лише 3 клґр. потреба на окрытє одного чоловѣка. Пробы выказали вдоволяючій результатъ, бо матерія справдѣ не пропускає куль. Дове заходить ся теперь надъ улѣпшенемъ вынайденя и зладивъ уже першій „панцирный уніформъ“, котрый тымъ рôзнить ся вôдъ панцирѣвъ сталевыхъ и мѣдяныхъ, що на внѣ обведеный такимъ самымъ сукномъ, якого уживають на вôйскову одѣжь. Очевидно панцирь Дового має служити лише въ часѣ вôйны. Єго можна дуже выгôдно пречепити до убраня жовнѣра, припинаючи до ґузикôвъ при набедренникахъ и дальше вздовжь туловища. Голова, руки и ноги не обезпеченѣ. Пробы вôдбувались въ той спосôбъ, що поставлено деревяну фіґуру жовнѣра, до котрои причеплено панцирь Дового. Въ вôддаленю 400 метрôвъ нѣ одна куля не пробила матеріѣ, але кожда застрягла въ нѣй и сплощила ся. Щобы довѣдати ся дальше, о скôлько жовнѣръ въ тôмъ панцирѣ буде выставленый на бôль ударôвъ пôдъ градомъ куль, пôдложено пôдъ панцирь мягку, шовкову матерію. И знову стрѣляно въ вôддаленю 400 м. при чôмъ помѣчено на шовковôй матеріи дво-міліметрові заглубленя въ тыхъ мѣсцяхъ, въ котрыхъ кулѣ вцѣлили панцирь. Пôсля осуду знатокôвъ, жовнѣръ въ панцирѣ Дового, вцѣленый на 100—200 метрôвъ поваливъ бы ся на землю, або и зомлѣвъ бы, однакъ не бувъ бы раненый. Дове ще не продавъ свого вынайденя, помимо дуже корисныхъ офертъ. Теперь въ нагоды того вынайденя доказують, що Дове не єсть першимъ выналодчикомъ уніформу, що не припускає куль. Ще практичнѣйшій и легшій уніформъ вынайшовъ Фріцъ бар. Бріффо де Слявіцієнъ, колишный прускій офіциръ. Єго вынайденє вже майже добуло собѣ патентъ въ Нѣмеччинѣ. Баронъ Бріффо переговорює ще зъ Анґліѣю и Францією. Нѣмецкому правительству предложивъ своє вынайденє въ подвôйнôй формѣ, именно панцирь и волокнисті стѣны, котрі дадуть ся легко переносити и ослонюють голову, руки и ноги жовнѣрôвъ передъ напоромъ куль. Пробы, що вôдбулись зъ вынайденємъ Бріффа дають запоруку, що панцирь и волокнисті стѣны барона, скорше приймуть ся, нѣжь уніформъ Дового. На вôддаль 400 метрôвъ кулѣ вôдскакували зовсѣмъ, а куля выстрѣлена на 40 крокôвъ вглубила ся лише на ⅜ цали.

✝ Посмертні вѣсти.

Иосифъ Авдиковичь, парохъ въ Ясеневѣ, брôдского повѣта, упокоивъ ся дня 28 марта с. р. въ 70 роцѣ житя а 45 ôмъ священьства. — Йосифъ Дучиминьскій, повномочникъ дôбръ п. Володислава Федоровича, мужь рѣдкои праведности и честноты, померъ дня 27 марта у Вôкнѣ коло Грималова.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 1 с. м.; пшениця 7·50 до 8·—; жито 6·— до 6·25; ячмѣнь 5·— до 5·25; овесъ 5·25 до 5·75; рѣпакъ 11·25 до 11·75; горохъ 6·25 до 9·50; вика 4·75 до 5·25; насѣнє льняне 11·— до 11·50; бôбъ —·— до —·—, бобикъ —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 68·— до 75·—; бѣла 75·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; аниже 38·— до 39·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаний
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·58	—	
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаний
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товсті и пôдчеркненѣ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 годъ 59 мін. рано.

усмѣхалась она іи до кождого гостя, а вже й не казати про Леська, що жартами та компліментами, сыпаными всѣмъ безъ вымки, заставлявъ усѣхъ смѣяти ся. Якій же той свѣтъ лихій, облудный, — які они всѣ фальшиві — всѣ, всѣ!

Почувъ, що зô шпалеру хтось єго кличе, отже сховавъ ся ще глубше у своимъ сховку. Душный вогкій воздухъ заповѣдавъ недалеку бурю.

— Добре, нехай попадає троха дощь, я не втрачу на тôмъ нѣчого.... озимый ячмѣнь уже посѣяный.

Зробило ся тихо въ городѣ, здалека чути було бренькъ скляныхъ тарелѣвъ и ложочокъ, лише вôдъ часу до часу розлягали ся придушуванѣ смѣхи.

Павло здержавъ вôддыхъ. Чимъ довше пробувавъ у своимъ сховку, тымъ гôрше було єму сидѣти, — вкôнци выдавъ ся самъ собѣ дуже подôбнымъ до хлопця въ школѣ, що сховавъ ся передъ карою вôдъ учителя. Запахъ лабазя дававъ ся щоразъ бôльше чути — немила пара пôдносилась зъ вогкои землѣ— легка мрака закрыла єму видъ — сѣрі, сталеві хмары летѣли горою по небѣ — далеко лунавъ гомôнъ грому.

— Такъ отсе называють розрывкою! — думавъ собѣ Павло.

Галузє почало сильно шумѣти, гнутись до землѣ, грубі каплѣ дощу зъ шелестомъ падали на листє. Ажь тодѣ высунувъ ся Павло мовь виновникъ зô свого сховку.

Вôдъ стороны веранды повитали єго хоральнымъ голоснымъ смѣхомъ.

— Иде нашь весельчакъ! — кликнувъ оденъ панъ пôвголосомъ. Той панъ бувъ у Берлинѣ и бачивъ тамъ штуки циркові.... Прочі повторили єго слова.

Лесько вылѣзъ на крѣсло и почавъ голосно говорити: „Поважане товариство! Сей архивзôръ, званый Павломъ Майгеферомъ, утѣкъ въ недозволеный спосôбъ вôдъ суду вашого. Здогадуватись можна, що на свою негôдну голову мôгъ бы вôнъ стягнути бôльшôсть кошѣвъ, котрі роздавано. Така заяча вôдвага....“

— Я не розумѣю, длячого вы мене такъ черните — сказавъ ображеный Павло, котрый те все бравъ поважно.

Новый великій выбухъ смѣху повитавъ тî єго слова.

— Отже я ставлю внесенє, щобы за ту провину покарати єго и вложити єму на голову „шляфмицу“ и прошу о зложенє трибуналу до того.

— Прошу, я приймаю и безъ суду — вôдповѣвъ Павло въ пересердю.

Теперь досыть було єму отворити уста, щобы въ цѣлôмъ товариствѣ збудити заразъ веселôсть.

И справдѣ, увѣнчали єго „шляфмицою“...

— Тай смѣшно-жь мушу я выглядати!— думавъ собѣ, бо всѣ клали ся вôдъ смѣху. Лише сестры єго не смѣяли ся, але почервонѣли ажь по уха зъ сорома и понурили очи въ землю, а Гальшка заклопотана дивилась, мовь хотѣла просити єго о проценє за тî всѣ жарты.

— Весельчакъ, справдешный весельчакъ! — шептали собѣ паны мѣжь собою.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.